

Ο Βασίλης Χατζηβασιλείου είναι φιλόλογος και διδάκτωρ του Τμήματος Φιλοσοφίας και Παιδαγωγικής του Α.Π.Θ. Διετέλεσε έως το 2009 διευθυντής του Πειραματικού Σχολείου του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ασχολήθηκε με τη διδακτική της ποίησης στη Μέση Εκπαίδευση, το σχολικό θέατρο, καθώς και με τη δημιουργία και παραγωγή ραδιοφωνικών εκπομπών μουσικής και λόγου. Αυτοδίδακτος, αγιογραφεί τα τελευταία 30 χρόνια εμπειριστάτος και πλήρης δέους. Το 2016 παρουσίασε τις εικόνες του στη Δημοτική Πινακοθήκη του Δήμου Θέρμης, ενώ το 2017 στο Κέντρο Ιστορίας του Δήμου Θεσσαλονίκης

Φωτογραφίες εντύπου:
 Αλέξανδρος Μπάρμπας, Γιάννης Παπανικολάου
 Ηλεκτρονική επιμέλεια εντύπου: Αλέξανδρος Μπάρμπας
 Οργάνωση έκθεσης: Μαρία Τσακίρη
 Επιμέλεια έκθεσης: Καίτη Στεφανιάκη

Εγκαίνια έκθεσης:
 Παρασκευή, 14 Δεκεμβρίου 2018
 ώρα 19:30

Διάρκεια έκθεσης: 14.12.2018 - 22.12.2018
 Ώρες λειτουργίας:
 Δευ. - Πα.: 10:30-14:30 και 18:00-21:00
 Σαββ., Κυρ.: 10:30-14:30

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ
 Λεωφόρος Δημοκρατίας 335
 68131 Αλεξανδρούπολη, Τηλ.: 25510 28926
 e-mail: info@ismo.gr, www.ismo.gr

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ

Τα μάτια της ψυχής Απεικονίσεις του Ιερού του Βασίλη Χατζηβασιλείου

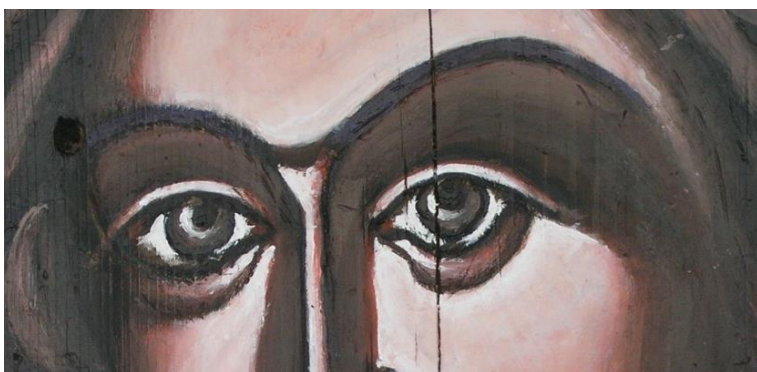
[...]Η διάθεση και η προσπάθεια του Βασίλη Χατζηβασιλείου είναι σαφές ότι καταλήγουν σε ένα εικαστικό αποτέλεσμα όπου είναι εμφανής μία χρωματική και σχεδιαστική επίταση προκειμένου να γίνει ζωντανό το νεκρό, να εκφραστεί το ανέκφραστο, να αποτυπωθούν στα στερεότυπα πρόσωπα νύξεις λύπης, πόνου, ελέους, συμπόνιας, να δημιουργηθούν κέντρα μετάδοσης εκεί όπου έχει επιβληθεί το αμετάδοτο, ακόμη και να δοθεί σάρκα στο πέραν της σάρκας, να γίνουν ανάγλυφα, ακόμη και απτά, το επίπεδο και το απρόσιτο, να ανασάνει το άπνοο, να υπάρξει το ανύπαρκτο, τέλος να γίνει ανθρώπινο το μη ανθρώπινο – πράγμα που κατόρθωσε η Αναγέννηση επιτυγχάνοντας την υπέρβαση, άρα βγαίνοντας και φεύγοντας από το βυζαντινό πρότυπο. [...]

Δημήτρης Δημητριάδης, συγγραφέας

[...] Έχουμε συνηθίσει να συνδέουμε όλες αυτές τις έννοιες με τη θρησκεία (επίσημη ή απόκρυφη) και να ψάχνουμε εκεί την αποκωδικοποίηση τους. Όμως κάνουμε συνήθως λάθος, θαρρώ, ιδιαίτερα στις μέρες μας που η σχέση μας με τον κόσμο των ιδεών, απ' όπου κι αν προέρχονται, κλονίζεται ή αποστεώνεται επικίνδυνα. Πιστεύω πως δεν είναι δυνατόν να υπάρξουμε ως υποκείμενα ή ως πρόσωπα χωρίς να έχουμε βιώσει την ιερότητα του μυστικού. Αυτού δηλαδή που δεν ορίζουμε με συνειδητό τρόπο, που υπεισέρχεται και, αν είμαστε τυχεροί, αποκαλύπτεται μέσα σε συνθήκες αβεβαιότητας, αμφιθυμίας, απόγνωσης, αδιεξόδου. Αυτού δηλαδή που μας διδάσκει να χαμηλώνουμε, να στήνουμε αυτί να αφουγκραστούμε και που συχνά δεν το κατανοούμε. Ή πάλι αυτού που μας καταλαμβάνει, όταν ερωτευόμαστε, όταν βιώνουμε την επιθυμία μας με τον πλέον συγκλονιστικό και αναπάντεχο τρόπο. Η επιθυμία και η απόγνωση συνδέονται με τρόπους πέρα από τη λογική μας, στον χώρο του “μυστικού”.

Τάνια Βοσνιάδου, ψυχολόγος, ψυχοθεραπεύτρια

[...] Η ενασχόληση αυτή, να παιδεύει και να παιδεύεται με τα σχέδια, τις γραμμές, τα χαρακώματα, αρχίζει από παλιά. Σταθερό χέρι, δάκτυλα ευθύγραμμα, όλο κίνηση και ζωή να μετακινούν το μολύβι στην πατητούρα, να τρίβουν τη σκόνη από την μπογιά και να φτιάχνουν θάλασσες και ουραμούς στους χάρτες της γεωγραφίας του, να πλάθουν με μεράκι τις ιστορίες του, με φαντασία να μεταμορφώνουν τα πρόσωπα, τα λόγια και τα πράγματα και εικόνες να τα κάνουν κι ύστερα οι εικόνες να μπαίνουν στη ζωή του, στις εικόνες να βρίσκει τις ανάσες που χρειάζεται και αυτή η σχέση να μένει αφανής και αόρατη, σχεδόν χαμένη στα χρόνια και η τύχη, ο χρόνος, η στιγμή να τις επαναφέρει και να τις καθίζει σε πρωτοκαθεδρία στα έδρανα της ζωής του.

Δέσποινα Χατζηβασιλείου, φιλόλογος

[...] Αναζήτηση και πάλη με το άρρητο, έχω την αίσθηση πως έχουν το πρόσωπό του, με την αναζήτηση να του

αντιχαρίζει μια πληθυντική διάσταση προσώπου που πλέον, όχι μόνο διεκδικεί αλλά και καταφέρει να αποτυπώσει τόσο καιρία αυτή την πληθυντική διάσταση του προσώπου του στο συναξάρι των προσώπων που εκτίθενται σήμερα εδώ, ενώ η πάλη με το άρρητο να δίνει ένα παλίμψηστο βάθος έντασης μιας ψυχικής ζωφόρου, με το σύνολο να συνθέτει ένα ψυχικό πολύπτυχο προσώπου του χειροτέχνη δημιουργού.

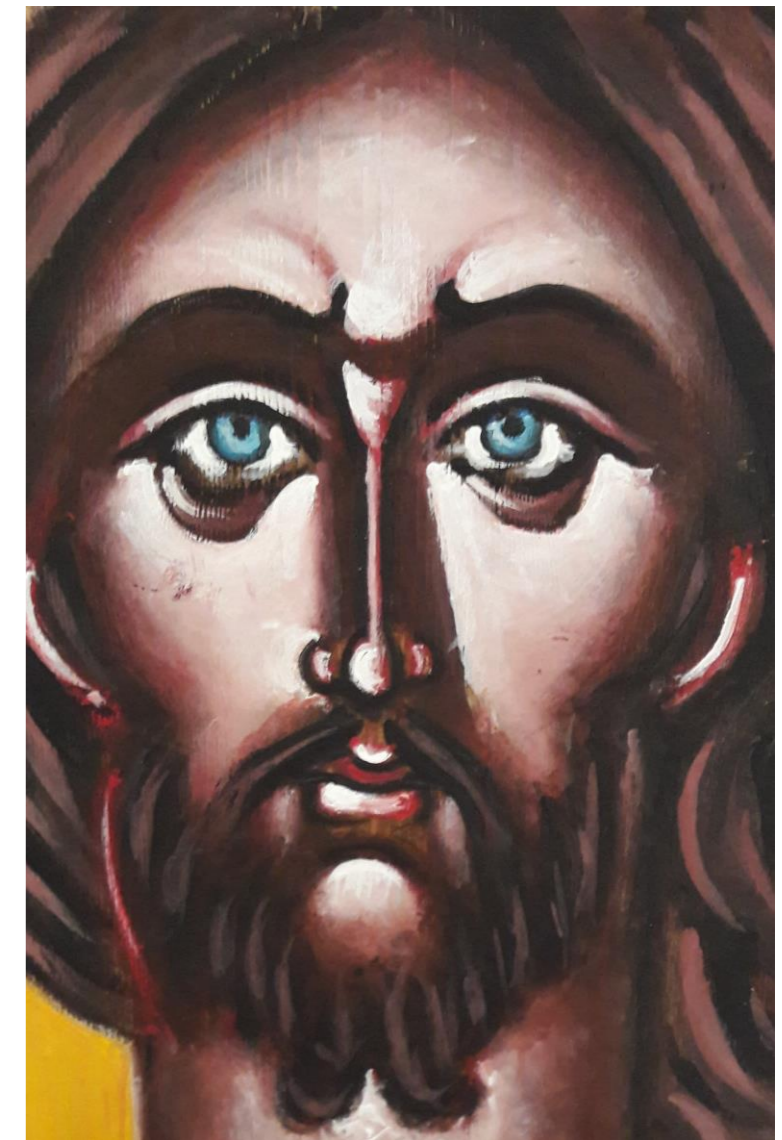
Απόστολος Βερβερίδης, κοινωνιολόγος

Ένα βράδυ φεύγοντας, από το εργαστήρι του Βασίλη Χατζηβασιλείου, αφού είχα κοιτάξει με μια δική μου “έγκλειστη” απορία τις εικόνες και τις αγιογραφίες που είχε τελειώσει, αναχωρώντας –χαιρετώντας τον– αφέθηκα να περπατήσω για λίγο σε μια ήρεμη βροχή, σα να είχα πάρει μαζί μου και τον μόχθο της αγάπης του: γιατί τι άλλο μπορεί να είναι η αγάπη του ανθρώπου έξω από το μυστικό “βλέμμα” εκείνων που έφτιαξε και μας χαρίζει την ευλογία

τους; Τη μύηση πως κάποια στιγμή “ανοίγονται” οι οφθαλμοί μας και όλα είναι φως στον αγώνα με το ξύλο και τα χρώματα για να μας διηγηθεί το αόρατο; [...]

Φώτης Μισόπουλος, αρχιτέκτων μηχανικός, εικαστικός

[...] Από την ασκητικότητα και το διαδιάτατο των παλιότερων έργων έφτασε στο ευαίσθητο, αισθαντικό και ανάγλυφο πλάσιμο των προσώπων, ενώ διατήρησε και εξέλιξε την εκφραστική δύναμη των μορφών του. Οι μορφές αυτές, πέρα από την ωραιότητά τους, ακτινοβολούν πάθος, ένταση, έναν πέραν της ύλης έρωτα. Και είναι αυτός ο έρωσ πηγή αενάως αναβλύζουσα, ως βάτος φλεγόμενη και μη καιομένη. Καθώς στέκομαι εμπρός στις εικόνες του νιώθω να με περικλείουν στην αύρα τους και διαισθάνομαι τη διάσταση του Ιερού να με υποβάλλει.

Καίτη Στεφανάκη, ιστορικός τέχνης